

היכרות רשמית

את בוודאי זוכרת אותי. זה אני שהסתכלתי לך בעיניים. אני הסתכלתי עליך עוד קודם ולא הרגשת. כשהרמת את עיניך, מבטינו נפשו. את השפלת אותן מייד חזרה.

אני עשיתי צעד אחד בכיוון שלך ונעצתי. חזרתי חזרה, ושוב עשיתי צעד אליך, וחזרתי שוב. בסך הכל רציתי לדעת מה הי' שעה וחשבתני שאולי את יודעת. אבל כשעשיתי את הצעד השלישי שאלתי, והפעם בכוונה נחושה לגשת ולשאל, הגיע האוטובוס שלך ואת עליית עלי.

תראי, בואי נהיה כנים, רצתי ללפנות אליך כי את מוכרת לי מאיזה שהוא מקום.

את לא במקרה החברה של אביגיל? לא! רק רגע! לא נפגשנו במסיבה אצל חבצלת? לא! נסי להיזכר, זו לא היית את ששאלתי במסיבה אצל חבצלת אם את לא מוכרת לי מאיזה שהוא מקום?

רק רגע! הקמב"ץ בחטיבה! את היית הפקידה שלו! לא! פקידה בקורס מ"כים! לא! טיי' רונית! לא נאה לך לענות לי? עכשיו אני נזכר! את היית בחור ליה של רנן! זאת את שאיבדת לנו את הבזוקה בפשיטה לאני טבה! זה לא מצחיק אותך? את יודעת שהכושבים של אידי אמין היו יותר נחמדים אלי ממך! אני מצטער. סליחה! לא שמתי לב. מצטער אם הבהלתי אותך. אמא אמרה לך לא לענות לזרים שפוגים אליך ברחוב! תלמידה? איזה כיתה? שישי'ת? חמישי'ת? פחות!! אז אני אניד לך משהו. זה לא פשע אם טוב לך כך, עם השיעורים והחברות והפעולות ב'תנועה — רק אל תעשי עניינים לגברים ברחוב!

היי! אם זה לא נכון את לא צריכה להיעלב! לפי המיבנה שלך הייתי נותן לך אפילו עשרים-שתיים עשרים-ושלוש! לאן את בורחת?! חכי! חכי שנייה! מותר לבקש סליחה? אז אני מתנצל! את צריכה להבין, זה מה שכמה שנים של חיים במידבר עושות לבן-אדם. אף פעם לא חשבתי שאגיע למצב הזה. בעצם, די מרגיז אותי כשאני רואה את הבנות האלה, שעונות לכל המור ברחוב. אני דווקא מעריך את אלה שממרות על כבוד עצמי. הבעיה היא רק שעד שאני מתחיל לגלות להן, כמו שצריך, ש'אני מעריך את זה שהן מתנהגות כמו ליידי אמיתית — נפתחת מילחמה חדשה!

את מבינה? אחרי שש שנים באיזה חור בסוף העולם, סוף רים, מארביס, מירדפס. רק חול וחול. יוצאים לאזרחות ומגלים את כל הזבל שבחיים. מתחילים להסתדר במשהו וחוטפים כל שנה חצי שנה מילואים. פוגשים בנות, נחמדות, בסדר. מחכות שיו' מינו, שיגרמו כסף, שיחזרו בחו', עם סטיוול! אירופה! — למי יש זמן? מחר בבוקר יכולים לחטוף פגז, בלי לדעת אפילו למה. זהו! אז ראיתי אותך. לא היה לי זמן, אבל החלטתי בכל זאת לנסות. לא יודע למה. נראית לי אחרת. שונה. גם יפה. על אחת כמות אני ללמתי כל החיים, לכן החלטתי הפעם לעשות משהו. אז מה את אומרת? קפה? את רוצה שזה יהיה מסודר? נמצא כאן בסביבה מישהו ונבקש ממנו שיגיש בינינו היכרות רשמית. שאני אתקשר אליך? טוב. אם את אוהבת את זה כך — כתבי אלי. אבל אני לא מבטיח לך-נות. את יודעת איך זה — מי'לואים, מילחמות.

תר — שיהיה פנוי גם מכוחות אויב. נראה כי על בסיס אותה תפיסה איט' טרסנית, אותה ביטא עמידרו, פעל צה"ל בדרום לבנון וכי יעדיה של תפיסה זו הן שהיו יעדיו העיקריים של המיבצע.

מתוך היכרות אישית וממושכת אני יכול להעיד כי אין זו מלאכה קלה כל עיקר להרגיז ולהוציא מגידרה את אודסה דנין. בעלת המדור לא לגברים. בניגוד למה שעלול אולי להסתבר מסיגנון כתי' בה, שכבר יצר לה מחנה של מעריצים, היא משתבחת במזג נוח. מאור-פנים ואהבת בריות.

אבל מזה כמה ימים שהיא מסתובבת כמו לביאה בסוגר, המשחרת לטרף מסויים מאד. על מנת להרגיעה לא נותר לנו אלא להניח לה לחרוג מסוגרה ולזנק על טרפה. בבקשה, אודסה, הטרף כולו שלך:

יש בארץ שבועון שכל הרומנים קור'אים. בשם רוויסה מיה. מעל דפיו מכב גורן זרין בשם מרוס גוזגנו, או מרוס שובלגו, אינני זוכרת את שמו במדויק. איש זה בולע כל השבוע חוכמה ודעת מין העיתונות העיברית. ומן העולם הזה בראש וראשונה, ואחר, בפליטה עזת לחץ, הוא מתרגם זאת לקהלו השוקק — שאינו שולט בוקבולר עשיר בעיברית, אינו קר



אודסה דנין מזג נוח ואהבת-הבריות

רא עיתונים בשפת הארץ, ועל כן ניזקק לפרש השבועי של הגורן דנין. מר גוזגנו גייס את כל האינטליגנציה הרופסת שלו, ובמאמץ עליון, לאחר טחי'נה גריסה אדירה, הצליח הדבר הזה שלו, המצוי במקומו הרגיל של מוח, להבין מתוך כתבה מסויימת שלי על קונדיטוריה משג'עת השייכת לרומנים ש: אני שונאת רוי'מנים; רומניה היא ארץ פרימיטיבית, תר'שביה פרענקים (שיא העלבון! שיא העל'בון!) חכי חשוב — שהעולם הזה מלאה שינאה (2) גיוענית לרומנים.

דבר כזה לא יתכן! על כן קם המחצצר האמין על הפרד, לנקום את כבוד הרוי'מנים. שבועות רצופים הוא עושה זאת עליידי הדבקות סופרלטיבים מבישים לשמי, פרשנויות מעוותות של כל מישפט, כשכל שבוע הוא דולה פנינה דימינית חדשה מתוך אותה כתבה עצמה.

למרות רצוני הטוב, לא אוכל להתייחס אל טענותיו גופא. אין לי אלא לבקשו לקרוא את כל העסק מחדש, והפעם, למען השם, בהשגחה צמודה של איש משהו אינטלי'גנטי יותר. הבנתו של איש זה היתה מר'פזת באור יקר, לו ידע שאני בעצמי 'רומנית', ויודעת את שאני סחה בעניין. 'מעולם לא היה עולה בדעתי לתת ל'איש זה כיבודים שאינם במקומם, עליידי הזכרת שמו, והתיחסות אלי כפרט. אני בכל זאת מוצאת את עצמי מגיבה, כיוון שאני אנשים טובים וישרים, אותם אני כן מכבדת, קוראים דיבר'י בלע ושינאה של איש אחד. וציבור גדול זה אף אינו מעלה בדעתו שאין הדברים נכונים, וכבר הוא ממורמר עד העצם, כבר מרגיש בצד השני של המתגרם, וכבר מגץ תסביכי רדי'פה. וכל זאת, בגלל טיפס אחד. איך אפשר?



העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136. מען מברקי: 'עולמפרס'. מודפס ב'הדפוס החדש' בע"מ, תל' אביב, רח' בניאמיגדור. הפצה: 'גד' בע"מ. גזופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. העורך: ארי תבור. עורך תכנית: יוסי שגון. עורכת כיתוב: נורית יהודאי. ראש המינהלה: אברהם פיטון. מח' המודעות: רפי זכרוני. המו"ד: העולם הזה בע"מ.

גרוע ביותר, למיגננה כמו למיתקה — על כל ההשלכות הנובעות גם לגבי מצבנו בכל החזיתות האחרות.

הטעם השני למורכבותה המיוחדת של חזית הלבנון נעוץ באיום של פעולות אש"ף. בעייתיותן של פעולות אלו לגבינו מקורה בכך שהן פעולות-גריילה, אשר תכ' ליתן הפחדה ועירעור ולא פגיעה חומלית בגורמי-עוצמה צבאיים. לוחמה כזאת, מעצם טיבה וטיבעה איננה כופפה לחר'קים או כללים כלשהם. על כן היא בלתי-ניתנת לחיזוי...

אנשי אש"ף — ולצורך ההבהרה נכ' לול במונח זה את כל שאר האירגונים — נהגים מחסיתות ומאי-פגיעות יחסיות, מ' שום שאין הם פועלים מארץ מולדתם, והרס האובייקטים השונים הפועלים באזור ש' ממנו הם פועלים נגדנו, איננו משפיע עליהם ובוודאי שאיננו גורם בעל אפקט של הרתעה. על-כן אין ביכולתנו, אפילו רצינו, להשיב להם באותו מטבע ממש. 'אוימם של אנשי אש"ף, על אר' גוניו, איננו טמון ככוחם הסגולי — שהוא, לעומת צה"ל, כמעט אפסי. אבל אם יחד ליטו הסורים לשלחם בנו — או להרשו' תם לפעול נגד ישראל — תהיה יכולתם נהלה מילחמת-גריילה בטכניקות של לר' חמת-טרור, גדולה בהרבה מו שהכרנו עד מילחמת האזרחים בלבנון. 'על כן, אין בשום פנים לומר כי הח' זרת אנשי אש"ף לדרום מותרת, על בסיס של השבת הסטטוס-קו הישן על מכוננו; — כי כל מה שהיה ניתן לסבול בעבר —

קיא קי

מיספר קוראים היפנו את תשומת לבנו להיבט אחר, שונה מכל אלה שהוארן לאחרונה בהרחבה, של פלישת צה"ל לדרום לבנון. הוא טמון דווקא בין גיל' יונות העולם הזה, ומצוי במאמר שפירסם הפרשן הצבאי של העולם הזה, בנימין עמידרו עוד לפני כעשרה חודשים.

הכוונה היא לניתוח הצבאי שפירסם עמידרו בחודש יוני 1977 (העולם הזה 2078) על היעדים האיסטרטגיים הניצבים בפני מדינת-ישראל, נוכח פלישתה של סוריה ללבנון. בניתוח זה, שפורסם תחת הכותרת הליטאני — קו תיחום, צפה וחזה עמידרו מראש, כמעט בדייקנות מחוללת, את מה שעמד להתחולל במק'רה שצה"ל יידרש לפעול בדרום לבנון. הוא נימק בו והסביר מדוע יהיה על צה"ל לכשיתבע לחסל את האיום האש"פי שנוצר בקו הגבול עם לבנון, להגיע עד לגדות נהר הליטאני ולקבוע אותו כקו תיחום, שיפריד בין צבאות סוריה וי'ש-ראל — דבר המתבצע עתה במציאות.

מעבר להתארות שבתחזית מוקדמת של העולל להתחולל, מבחינה איסטרטגית ומדינית, יש עניין מיוחד לחזור ולק'רוא מאמר פרשנות צבאי זה — דבר המומלץ לכל מי שאותו גיליון מצוי עדיין בידו. יש בו כדי להטיל אור חדש על

Advertisement for 'הליטאני-קו תיחום' (The Litani Line) featuring a star and text about the article.

מאמרו של עמידרו, 'העולם הזה' 2078 עניין מיוחד לחזור ולקרוא

מ'ביצע הליטאני', כפי שמכונה פלישת צה"ל ללבנון רשמית. מיספר ציטטות מתוך אותו מאמר יש בהן להביא לידי מסקנות מאלפות ומעוררות מחשבה. 'מבחינת ההכנות והתיכונן הצבאיים', קובע עמידרו באותו מאמר, 'קו הגבול עם לבנון הפך, מזה שנה לערך (כלומר, מאז כניסת הסורים ללבנון) חזית לכל דבר — הרביעית במיספר. ראוי היה ש'גבול זה היה מילחמה לפחות להגנה... אבל חייבים, בחזית הלבנון, לנקוט את הר' תפיסה האיסטרטגית הקלאסית שלנו, מאז עידן, מכתה-מנע': מחוסר עומק בין קו' הגבול וקו שעליו יש לעצור כל פלישה, יש להישען בהכרח על, עומק איסטרטגי לפנים'. '...ותור נוסף, הכרוך באובדן, העומק לפנים' מעמיד את צה"ל במצב-פתיחה

יאי כסכי

תא